

rende system. Er traditionerne ikke så fastgroede, at vi ikke kan ændre på hverken organisation eller beslutningsgrundlag? Her er det, vi med lovforslaget giver Adoptionsnævnet den centrale rolle ved at sikre, at man har adgang til at få prøvet en negativ afgørelse fra et adoptionsråd. Adoptionsnævnet får også en mere udfarende rolle med at sikre på den ene side, at amterne har en nogenlunde ens praksis i behandlingen, men også sikre – som hr. Bruno Jerup også har efterlyst ved korte bemærkninger til øvrige ordførere – at når vi er kommet igennem første og anden fase, er det undtagelsen, at der skal gives afslag i tredje fase. Sådan skal det være, sådan er det tænkt, og sådan skulle det gerne blive i praksis.

For at sikre det har Adoptionsnævnet fået en ny rolle, ikke blot som appelinstans, som det også er kendt i det nuværende adoptionsnævn, men en mere udfarende rolle, en regelfastsættende rolle også i samråd med Civilretsdirektoratet.

Jeg skal ikke gå i detaljen med alle de spørgsmål, der er rejst her under behandlingen. Jeg kan sige, at for regeringens vedkommende er vi meget tilfredse med, at vi nu får den fleksibilitet ind, som også er blevet anerkendt af mange ordførere, både når det drejer sig om aldersreglerne, større børn, og når der er stor aldersforskel mellem ansøgerne. Hvis den ene ansøger er under de 40 år, kan den anden ansøger være over de 40. Jeg synes, det er rigtigt.

Jeg synes til gengæld også, det er rigtigt at erkende, at her har vi et hensyn at tage til, at vi skal kunne give de børn, der kommer hertil, en garanti for, at de forældre, de får, har en alder, der gør det muligt i hvert fald ved modtagelsen at forudse, at de kan tage hånd om børnene, indtil børnene bliver voksne og kan tage vare på sig selv. Det mener jeg er en nødvendighed. Jeg mener, at det er en myndighedsopgave at tilsikre det.

Jeg er også tilfreds med, at vi får lempelser i reglerne for, hvor mange børn et par kan adoptere. Jeg mener ikke, at vi her skal lave specielle, lovfastsatte regler for det, men lade det være op til en konkret vurdering. Jeg mener også – og det lægger jeg personlig megen vægt på – at vi her får lempet reglerne, så folk, der har et fysisk handicap, også vil være i stand til at adoptere på et nyt, mere liberaliseret grundlag. Der deler jeg fuldstændig den holdning, som blev tilkendegivet fra flere af ordførerne. Den er helt i overensstemmelse med min og regeringens

grundopfattelse, at vi ikke skal sortere folk fra på grund af et fysisk handicap.

Jeg synes alt i alt, vi har fået et godt grundlag fra udvalget, der har stået med det store arbejde. Jeg er overbevist om med de positive tilkendegivelser, som er kommet fra ordførerne i dag, at vi vil være i stand til at få vedtaget lovforslaget, sådan at vi kan få loven sat i kraft med de ikrafttrædelsesbestemmelser, der ligger i lovforslaget. Jeg håber, at den meget velvillige behandling, Folketinget har givet forslaget i dag, også vil kendetegne det forestående udvalgsarbejde.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Det problem, som jeg belyste i nogle af mine korte bemærkninger og også i mit ordførerindlæg, er det inertiproblem, som jeg tror kan opstå i forhold til adoptionssamrådene. Selv om ministerens forsikringer er dejlige at høre, og det er rart at se det i bemærkningerne til lovforslaget, kan jeg alligevel ikke helt komme fri af det inertiproblem. Det svarer jo til, at vi i Folketinget, hvis vi synes, at nævningene i en domstolsinstans er for hårde, i bemærkningerne til et forslag skriver, at vi går vi ud fra, at nævningene for fremtiden dømmes lidt mildere. Og så går vi ud fra, at når vi har skrevet det i bemærkningerne, så gør de det, de samme nævninge, som er udpeget for en 4-årig periode f.eks. i en kommune.

Jeg har lidt svært ved at se, hvorfor det skulle føre til det, for de her adoptionssamråd har lidt den samme karakter. Det er nogle folk, der er udpeget på grund af deres personlige kvaliteter af forskellig art, og så sidder de for en lang periode og bliver genvalgt og genvalgt og genvalgt. Jeg har svært ved at forstå, når vi kører videre med det system, at de så lige pludselig – når de er vant til f.eks. at dømme 10-20-25 pct. af ansøgerne ud af banen, efter at de er blevet formelt godkendt, efter at de også har været på en række af de kurser, som man i øvrigt organiserer inden for Adoption og Samfund – at de så lige pludselig skulle vende helt om og sige: Vi har altid gjort det helt forkert. For fremtiden godkender vi alle dem, vi ellers ikke plejer at godkende.

Jeg tror ikke på det, og derfor har jeg skitseret, at man skal gå den hårde vej at nedlægge dem og sige, at den personlige rapport, der skal skrives om hver enkelt – og som selvfølgelig er nødvendig for trods alt at have et papir i for-